

at følge ham paa Troens svimlende Sti . . . „Verdens Børn til Forargelse“.

Han løftede Hovedet. Der hvilede som et forklarende Lys over hans Træk, idet han sagde:

„De mener mig det vistnok godt, Hr. Pastor. Men . . . jeg nævnede det før . . . vi forstaar neppe hinanden. Vore Veje er ikke de samme, og for hver Dag, der gaar, vil de fjernes mere. Dette beder jeg Dem sige til dem, der har sendt Dem til mig. Sig dem, at jeg er inderlig bedrøvet over at maatte volde dem Sorg. Og dog er jeg fuld af Fortrøstning. Sig dem, at jeg daglig beder til, at vi engang skal mødes for Herrens Aasyn. — Guds Fred, Hr. Pastor!“

VIII

Løftet og styrket af dette Møde fortsatte Emanuel sin Vandring op over Lyngen. Dog varede det ikke længe, før hans Tanker langsomt dalede mod Jorden. Han kom til at tænke paa, hvad der vel kunde være Grunden til den Interesse, Pastor Petersen i den senere Tid saa tydeligt havde vist ham. Det saae næsten ud, som om det var Pastoren magtpaaliggende at faa ham fjernet og vel forsørget. Skulde der virkelig kunne være noget om et begyndende Forhold mellem ham og Frk. Ragnhild? — spurgte han sig selv og var dermed paany dybt inde i den labyrintiske Tankegang, i hvilken han Dag og Nat i Angst og Uro forvildede sig.

Frk. Ragnhild — ja! Ogsaa paa hende havde han tænkt i denne Nat, da han laa vaagen og saae tilbage paa den bugtede Vej, ad hvilken Gud havde ledet ham op til sig. Hans Tanker havde dvælet ved Erindringen om hine Forsmædelsens Dage umiddelbart efter hans Tilbagekomst til København, da han — raadvild med sig selv, mistvivlende om alt, forført af sine Omgivelsers Overtalelser — et Øjeblik havde søgt Glemsel for sine fejlslagne Forhaabninger i Livets Tummel og været paa Nippet til at sælge sin Sjæl til Torvets Afguder. Som i en Vision havde han paany gennemlevet hin Vinteraften efter sin afdøde Svogers Fødsels-